

hozzátette: „Magában, Lajoskám egy filozófussal beoltott botanikus veszett el” – aztán szokása szerint, amikor valamiről megvolt a véleménye, de azt meg is akarta tartani, megvakarta a füle tövét, és így szólt:

– No, mondja Lajoskám, akkor mit is kell tenni?

– Rendben, de jó mindjárt az elején tisztáznunk valamit. Van-e most a fa alatt ilyen életerős keserűmandula csemete? – kérdezte Lajos bácsi, miközben körbenézett a kertben.

– Igen van, mivel az idén még nem húzkodtuk ki őket, de van itt egy idősebb is, tavalyi – válaszolta apám.

– No, akkor nézzük! Igen. Ez itt megfelelően fejlett már. Látod, itt már el is ágazott. Akkor a következő kérdés az, hogy nálam van-e a szemzőkése? Igen. Itt van a zsebemben. No, most keressünk egy megfelelő hajtást ezen a szép kis bronzoskán. Rendben, ez itt megfelelő. Akkor a következő lépés az, hogy hoztam-e magammal rafiát? Nem, nem hoztam. Nincs otthon egy kicsi? – Még ma is emlékszem összeszűkülő szemére.

– Dehogyan nincs, kedves Lajos, máris hozom – mondta apám, és elment hátra sutfihoz rafiáért.

Amíg apám a rafiáért ment, én csak álltam ott, és figyeltem, hogy mi is lesz ebből, mert észrevettem, hogy rafia lóg ki Lajos bácsi zsebéből. Mintha észre is vette volna a pillantásomat, rám kacintott. Közben ollóval levágta a keserűmandula csemete egyik ágát, majd a vágás alatt T-alakú bemetszést csinált rá, majd visszament az őszibarackfához, és rövid nézelődés után lemetasztett egy kis új hajtást. Majd visszament a mandulához, és késével a vágás mellett kicsit fellazította a kérget, majd a hajtást és a vágást is bekente valamivel, amit nem is tudom, honnan vett elő. A hajtást betolta a kéreg alá, jól megnyomkodta, majd ismét rákent abból a valamiből. Közben apám is visszért.

– No, itt van, Lajoskám – mondta. Hoztam három szálat – és már nyújtotta is Lajos bácsinak, aki az egyiket elvette, és jó szorosan a vágásra tekerte, majd megkötötte úgy, hogy az a valami még egy kicsit le is folyt az ágon.

– No – mondta. Ezzel meglenénk. Most már csak pár hét türelemre van szükség. Ha nem eredne meg, ami elég ritkán szokott velem előfordulni, akkor már te fogod csinálni, hisz láttad, hogyan kell. A többi, a nagyját meg rá kell bízni arra, aki az egészet kitalálta és gon-

dozza, táplálja és növeszti a saját érdekében. Persze azt elvárja, hogy megegyük a bronzoskát, és magunkban tovább finomítva, készüljön belőle valami, ami számára is tápláló gyümölcs lesz.

Apám nem szólt semmit, de hogy mit gondolt, azt nem tudom, hiszen a leglényegesebb részről nem volt ott. Megköszönte Lajos bácsinak a segítséget, és a kapuban elbúcsúztak. Csak arra emlékszem, hogy a művelet még egy sor másikkal folytatódott, hiszen öntözni kellett, mert a nyár száraz volt, egy idő után le kellett venni a kötést, igazítani kellett a másik ágon is valamit, majd átültetni az új fát a helyére. Szóval ősz lett, mire minden a helyére került, és még egy-két év, mire megkóstolhattuk az első gyümölcsöt, a termést. Most, így utólag visszagondolva, ezek a még szükséges műveletek összesen sem tettek ki pár óránál többet abból a hosszú, évekig tartó folyamatból, ami magától termőre fordította a kis nemes hajtást.

Akinek van füle, hallja meg az őszibarack titkát!

Farkas István

A rózsalugas

Az esetet dr. Papp Lajos szívsebész még fiatal, éppen csak két éve praktizáló orvosként élte át.

– Pécssett, az intenzív osztályon dolgoztam, s egyedül láttam el szolgálatot egy olyan helyen, ahol 28 súlyos állapotú beteget kezeltünk. A belgyógyászat éppen leköszönő osztályvezetője, mielőtt elment volna, felhívta a figyelmemet egy idős, infarktusos betegre, akit már hét alkalommal kellett újraéleszteni. S milyen egy fiatal orvos, aki bizonyítani akar? Meg akartam mutatni, hogy ilyen helyzetben is lehet segíteni, s bújni kezdtem a könyveket.

A következő napon éjjel tájban szólnak a nővérek: „Jöjjön, doktor úr, mert ismét ’meghalt’ a beteg.” Újraélesztettük, de másnap minden ugyanígy megismétlődött, sőt még az azután is a következő napokon is. Be kellett látnom, ez a bácsi valóban felvett egy nagyon rossz „szokást”, ugyanis éjjel és kettő között minden éjjel „meghalt egy kicsit”. Már akkoriban is defibrillátorral végeztük az újraélesztést:

amikor láttuk, hogy reagál a szív, megütöttük, és máris visszajött a keringés. Mindemellett természetesen hatszor-hétszer mellkasnyomást is alkalmaztunk. Csakhogy a sokadik beavatkozás után már összetörtük a bácsinak a szegycsontját, a bordáit, pirosra égettük a bőrét a két defibrillátorlapáttal, szegénynek.

Akkor került hozzánk betegként a Pécsi Orvostudományi Egyetem híres professzora, Romhányi György korbonctanász, aki – miután kiderült, hogy csak megsérült a válla, és nincs szívinfarktusa – könyörgött, hadd maradjon, mert ámbár sok beteget látott már, de olyat egyet sem, aki minden éjjel visszatér a halálból.

Lefektettük a „meghalós” bácsi mellé, s ő minden újraélesztés után odaült az ágya szélére, kifaggatta, s lejegyezte, amit az öreg mondott. Am a beteg váratlanul jobban érezte magát, s amikor már három napon át sem történt semmi, a professzor hazafelé készülődött, átadta nekem a feljegyzéseit.

Beleolvastva a szöveg feléig sem jutottam, s nagyon fölháborodtam. Azonnal odamentem a bácsihoz, hogy mondja el nekem is, amit tapasztalt.

„Édes fiam – kezdte az öreg –, borzasztó, amit velem műveltetek. Megsütöttetek, bűdös szagot árasztottam, mindenem fájt, kiabáltatok, de amikor meghaltam, minden gyönyörű lett. Megszűnt a fájdalom, és csodálatos boldogságérzés öntött el.”

Az utolsó szavait hallva lecsaptam rá, s türelmetlenül nekszegeztem a kérdést: „Ide figyeljen! Maga tizen-négy alkalommal kapott lehetőséget az Úristentől arra, hogy ott maradjon abban a szebb, boldogabb világban, akkor mi a csudának jött vissza?”

Amit akkor válaszolt, orvosi pályafutásom legfontosabb tanítása: „Édes fiam, nem maradhattam, mert nincs, aki megmetssze a rózsalugasomat.” Nem az unoka, még csak nem is a család, hanem a FELADAT tartotta életben.

Forrás: Györgyfalvi lap, 2020. okt. 24.